

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Αιήγημα

[Συνέχεια.]

Γ'

Τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς ἐσπέρας, ὁ Ραοὺλ διηθύνετο πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀφοῦ ἀφιέρωσε σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν εἰς τὰ τέκνα του, ἡσυχώτερος μὲν περὶ τῆς υγείας τῆς συζύγου του, ἀλλὰ βαθέως τεθλιμμένος. Διότι ἡ ἐπιστροφή του δὲν παρουσιάζετο ὡς εἶχεν ὄνειροπολήσει αὐτὴν καί, ὡς πᾶν ὄνειρον πραγματοποιούμενον, ἦτο κατωτέρα ἐκείνης, ἢν τὸσάκις ἐφάντασθη.

Ἐὰν δὲν ἦτο τόσον βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του ὅτε κατῆρατο τὴν κλίμακα τοῦ οἴκου του ἤθελε παρατηρήσει γυναῖκα τινὰ ἀνερχομένην, ἥτις ἀπεσύρθη ὅπως τῷ ἀφίση ἐλευθέραν τὴν δίοδον. Ἡ γυνὴ αὕτη παχυτάτη οὖσα, εἶχεν εὐρεῖς ὤμους κεκαλυμμένους διὰ σαλίου, οὐτινος αἱ γραμμαὶ ἐσηματίζον τετράγωνα, μικροὺς φαινοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπισθεν χρυσῶν διοπτρῶν, καὶ φαιὰν κόμην ἀνήρχετο δὲ βραδέως, ἰσταμένη εἰς ἐκάστην βαθμίδα ὅπως ἀναπνεύσει ἀνετώτερον.

Ὁ Ραοὺλ εὐρίσκετο ἤδη πολὺ μακρὰν, ὅτε αὕτη ἔφθασεν εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα ὅπου οὗτος κατώκει.

Ἐκρουσεν ἡσύχως τὴν θύραν καὶ ὁ Πέτρος τῇ ἤνοιξεν.

— Ἀ! ὑμεῖς εἴθε, εἶπε, τρέχω νὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν ἐὰν ἡμπορῇ νὰ σὰς δεχθῇ, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου ἔφυγεν ὁ κύριός μου.

— Αὐτὸν λοιπὸν συνήνησα εἰς τὴν κλίμακα;

— Βέβαια. Ἐφθασεν ἀφοῦ ἀνεχωρήσατε χθὲς τὴν νύκτα, δηλαδὴ σήμερον τὸ πρωὶ καὶ ἀπόψε φέυγει· βλέπετε πόσον θλιθερὸν εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ· ἀλλὰ σεις γνωρίζετε αὐτὰ ὅλα βέβαια, ἀφοῦ εἴθε ἐπιστάτρια τῆς κυρίας Σεγιέρου. Ἀλήθεια, ὁ κύριος διοικητὴς θὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν;

— Ναί... ἐντὸς ὀλίγου νομίζω, τῷ ἀπεκρίθη ἀπροσέκτως. Ἀλλ' ὁ κύριός σου θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πολὺ;

— Σχεδὸν ἕως τρεῖς ἑβδομάδας.

— Ἀ! Τόσον τὸ καλλίτερον... δηλαδὴ ἤθελα νὰ εἶπω, δὲν εἶναι πολὺ. Ἀλλὰ πῆγαινε νὰ ἐρωτήσῃς τὴν κυρίαν ἂν δύναμαι νὰ τῆς ὀμιλήσω· εἶπέ τῇ ὅτι φέρω μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν κυρίαν Σεγιέρου, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον πρὸ ὀλίγου.

— Ὡ! τότε θὰ σὰς δεχθῇ ἀμέσως, ὅσον καὶ ἂν εἶναι λυπημένη.

Καὶ τῶνόντι, μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος εἰσήγαγε τὴν φέρουσαν τὸ κάλυμμα γυναῖκα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κυρίας δὲ Βουαρემόν.

Μολοντί ἡ Χριστίνα εἶχε προειδοποιηθῆ βλέπουσα τὴν γυναῖκα ταύτην ἐφρίκιασε καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Αὕτη τὴν παρετήρησε μειδιῶσα μετ' ἀγαθότητος καὶ τῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Βλέπετε! βλέπετε εἴχαμεν! τύχην ὅλα ἔρχονται καλὰ ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς νὰ περιμένῃ. Χθὲς πλέον δὲν μὰς ἐμελλε· ἀλλ' ἔμαθα ὅτι ὁ κύριος ἦλθε τὴν νύκτα· δὲν εἶδεν ὅμως τίποτε, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Χαμηλότερα, χαμηλότερα, ἐψιθύρουν ἡ Χριστίνα.

— Τώρα δὲν φοβούμεθα πλέον. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας δὲν θὰ φαίνεται τίποτε, ἔπειτα ὁ Πέτρος μοι εἶπεν ὅτι ὁ κύριος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας. Τώρα πρέπει νὰ κατακλιθῆτε· σὰς χρειάζεται φρόνησις, κρασί δυνατὸν καὶ δυναμωτικά. Διατί νὰ σηκωθῆτε σήμερον;

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Χριστίνα δὲν ἀπεκρίνετο, ἡ γραῖα ἐξηκολούθησεν:

— Ἀ! ἐνοῶ· διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τίποτε ὁ κύριος. Ἀλλὰ τώρα· ποῦ ἔφυγε πρέπει νὰ κατακλιθῆτε. Ἀφήσατέ με νὰ σὰς βοηθήσω, γνωρίζετε ὅτι ἡμπορεῖτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ...

Ἡ Χριστίνα, εὐθεῖα ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, παρετήρει πρὸ αὐτῆς κλαίονσα σιωπηλῶς.

— Δὲν πρέπει νὰ ἀπελιπίζεσθε τόσο πολὺ κυρία. Δὲν εἴθε φρόνιμη. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν ὅλα, πάγει καλά. Τώρα θὰ σὰς ἐκδύσω καὶ θὰ σὰς θέσω εἰς τὴν κλίνην... Αὐτὸ εἶνε ἡ ἐργασία μου, προσέθηκε μειδιῶσα, ἀφοῦ μὲ νομίζουσαν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας Σεγιέρου. Ἐμπρός, εἶμαι συνειθισμένη.

Ἡ Χριστίνα τὴν ἄφινε νὰ τὴν ἐκδύῃ ἀνευ ἀντιστάσεως· ὑπήκουσεν ὡς μαγνητισθεῖσα· μόνον δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσφόγγιζε δάκρυ διαφεύγον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες ἔμενον ἀπλανεῖς ὡς ἐὰν ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς φάντασμα.

Ἐν τούτοις ἡ ξένη γυνὴ μειδιῶσα πάντοτε, τὴν ἐξέδουε μὲ μυρίας φροντίδας, ὡς θὰ ἐξέδουε νήπιον, διακόπτουσα ἐνίοτε τὴν ἐργασίαν τῆς ὅπως ἀποτεῖνε ἐρώτησιν τινὰ, ἥτις ἐπλητε τὰ ὅσα τῆς Χριστίνης χωρὶς νὰ τὴν ἐνοῆ.

Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶχε κακὸν ὕφος· εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν ἀγαθῆς ἀστῆς, ἡσύχου καὶ τιμιωτάτης, καὶ ὅμως ὅτε ἡ Χριστίνα ἠσθάνθη τὰς χεῖράς τῆς ἐγγιζούσας τὸ γυμνὸν δέρμα τῆς, ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ ρεμβασμοῦ τῆς καὶ ἀπωθήσασα αὐτὴν ἀποτόμως,

— Μὴ μὲ ἐγγιζῆς, ἀνεφώνησε, μὴ μὲ ἐγγιζῆς πλέον.

Ἡ γυνὴ οὐδόλως ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα, ἀλλὰ μειδιῶσα ἀγαθῶς.

— Τότε θὰ κατακλιθῆτε μόνη, εἶπεν, ἀλλ' ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερα· πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὸ ψῦχος. Ἐχετε ὅμως ἰσχυρὰν κρασίον, κυρία, δὲν φαίνεσθε διόλου κουρασμένη. Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἡμπορεῖτε νὰ ταξειδεύσετε, ἐὰν θέλετε.

— Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας; ὄχι πρότερον;

— Ἴσως μετὰ ἕξ, ἐὰν εἴθε φρόνιμη. Τώρα δὲν μὲ ἔχετε πλέον ἀνάγκην, τὰ ἄλλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σὰς· δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας σὰς γράφω εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστο-

λήν. Ἄν τύχη καμμία ἀνάγκη γνωρίζετε τὴν διεύθυνσίν μου: «Κυρία Σασουάν, ὁδὸς Πεπινιέρ».

— Χαμηλότερα, χαμηλότερα, σὰς παρκαλώ.

— Ναί, εἰς ἕξ ἡμέρας ἡμπορεῖτε νὰ σηκωθῆτε καὶ νὰ ἔλθετε ἕως τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὄχι προτίτερα. Πρὸ πάντων νὰ σκεπάζεσθε καλά, διότι τώρα τὸ ψῦχος εἶναι ὁ μόνος κίνδυνος. Προσκυνῶ, κυρία.

— Χαῖρε, εἶπεν ἡ Χριστίνα... Ἀ! μὲ συγχωρεῖτε, ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ γράψω μίαν ἐπιστολὴν;

— Ὅχι ἀπόψε, αὔριον. Ἀπόψε πρέπει νὰ κοιμηθῆτε.

— Ἀφοῦ δὲν θὰ ἐπανέλθετε πλέον, μὴ λησμονήσετε νὰ εἴπητε εἰς τὸν Πέτρον, ὅτι ἀναχωρεῖτε αὔριον διὰ Τουραίνην, καὶ ὅτι ἡ κυρία Σεγιέρου θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

— Πολὺ καλά.

Οὕτως ὁ Πέτρος ἐχάρη μεγάλως μανθάνων ὅτι ἡ Μαρία Σεγιέρου, ἡ παιδικὴ φίλη τῆς κυρίας του, σύζυγος τοῦ ἀνδρείου διοικητοῦ Σεγιέρου, θὰ ἤρχετο εἰς Παρισίους. Ἦτο τόσον καλὴ, τόσον γλυκεῖα πρὸς πάντας ἡ Μαρία Σεγιέρου! Δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ τις χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ὅθεν προέπεμψε τὴν ἐπιστάτριαν μετὰ τῶν βαθέων ἐκείνων χαιρετισμῶν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῇ ἠ'χῆθη χαριέντως καλὸν ταξειδίδιον.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἡ Χριστίνα, χωρὶς νὰ ἀφίση τὴν κλίνην, ἔγραψε δύο ἐπιστολάς· μίαν «πρὸς τὸν κύριον Δὲ Βουαρემόν, ὑποδιοικητὴν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «ὁ Κεραινοβόλος» εἰς Βρέστην», καὶ ἄλλην «πρὸς τὴν κυρίαν Μαρίαν Σεγιέρου, εἰς τὸ φρούριον Σχαβρέ, πλησίον τοῦ Τούρ».

[Ἔπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΓΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Ἀ! ἐν παρενθέσει τιμὰ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
» Σολωμοῦ..... » 50 (60)
» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)

«Ἀνθρῶπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Ἰὸς τοῦ Μοντεγρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponsou-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἱστορία τῆς Μουσικῆς», ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μεταφρασις Ἀθηνᾶς Ν. Σερεμέτη. Ἐπι λαμπροῦ χαρτοῦ — μετὰ 150 εἰκόνων δραχ. 40 (10,50).

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).